

Sygn. akt II Ka 14/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Popek

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Pięciak

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela publicznego Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 r.

sprawy obwinionego W. K. o wykroczenie z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy o transporcie drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy

z dnia 20 listopada 2013 r., sygnatura akt II W 600/13

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że za przypisane obwinionemu wykroczenie na podstawie art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001r. o transporcie drogowym w zw. z art. 39 § 2 kw **wymierza** mu karę nagany,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok **utrzymuje** w mocy,

III. **zasądza** od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 14/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. Sygn. akt II W 600/13 uznał obwinionego W. K. za winnego tego, że w dniu 10.04.2013 r. na drodze krajowej nr (...) w miejscowości P. stwierdzono, że Pan W. K., będąc osobą zarządzającą w (...) Sp. z o.o. nie wyposażył kierowcy wykonującego (...) osób (...) w dokument, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym, wymagany w związku z realizowanym przewozem, czyli zaświadczenia o działalności, tj. czynu z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy o transporcie drogowym ft.j. z 2007 r. Dz. U. Nr 125, poz. 874 - z późn. zm.) w związku z lp. 1.3 załącznika nr 2 do w/w Ustawy i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 500 zł.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w całości w kwocie 150 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary. Wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary w wyniku niedostatecznego rozważenia, że w sprawie zachodziły wszelkie przesłanki do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, w szczególności:

- stosowanie przez obwinionego zaświadczenia w formie tzw. „żółtych wykresówek” obejmowały wszystkie dni wskazane we wniosku o ukaranie i zawierały wszystkie istotne informacje jak w prawidłowym formularzu, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym,
- nie doszło do naruszenia przepisów o czasie pacy kierowców – okoliczność bezsporna,
- obwiniony niezwłocznie po wyknięciu nieprawidłowości wprowadził w firmie prawidłową formę zaświadczeń,
- odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie jej nadzwyczajne złagodzenie i zastosowanie kary nagany ze względu na charakter i okoliczności czynu w zupełności wystarczy do osiągnięcia celów postępowania.

W oparciu o powołane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie wymierzenie obwinionemu – przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary – kary nagany. Nadto wniósł o zwolnienie od kosztów postępowania za II instancję i dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z akt Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt X W 622.

Sąd Okręgowy miał na względzie, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się o tyle zasadna, że skutkowałą reformacją zaskarżonego wyroku.

Odnotować należy na wstępie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który Sąd I instancji obdarzył walorem wiarygodności i który legł u podstaw poczynionych przez tenże Sąd ustaleń faktycznych nie pozostawia wątpliwości, że czyn obwinionego wyczerpał dyspozycję zarzuconego mu wykroczenia i jest to okoliczność bezsporna.

Zgodzić się wszelako należy ze skarżącym, że w ustalonych okolicznościach sprawy rozmiar zastosowanej represji karnej jest zbyt surowy w kontekście wagi czynu, jego skutków oraz zachowania się sprawcy po popełnieniu wykroczenia. Zarzut niewspółmierności kary, wobec pominięcia tych okoliczności, które powinny kształtować przekonanie o adekwatności doboru kary zgodnie z wymogami art. 33 § 1 i 2 kodeksu wykroczeń, znajduje więc rację bytu.

Oprócz tych zasadniczych okoliczności, które sąd a quo wyeksponował, a więc funkcjonowanie obwinionego w obrocie profesjonalnym i dostatecznie długi czas aby zapoznać się z nowymi obowiązkami nakładanymi przez prawodawcę, w procesie wymiaru kary należało także uwzględnić to co podniósł w swej apelacji obrońca obwinionego, a więc to, że stosowane przez obwinionego zaświadczenia w formie tzw. „żółtych wykresówek” obejmowały wszystkie dni wskazane we wniosku o ukaranie i zawierały wszystkie istotne informacje jak w prawidłowym formularzu, o którym mowa w art. 87 ustawy o transporcie drogowym, nie doszło do naruszenia przepisów o czasie pacy kierowców, a obwiniony niezwłocznie po wyknięciu nieprawidłowości wprowadził w firmie prawidłową formę zaświadczeń.

Mając powyższe na uwadze, w tym stopień winy obwinionego oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego wykroczenia oraz dodatkowo jego warunki osobiste oraz cele kary, jakie winna ona spełniać tak wobec obwinionego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwzględniając w prawidłowym stopniu wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, Sąd Okręgowy w Rzeszowie uznał, iż zachodzi wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie w rozumieniu art. 39 § 1 kw i wystarczające w przedmiotowej sprawie będzie poprzestanie na stwierdzeniu sprawstwa obwinionego z jednoczesnym wymierzeniem na podstawie art. 39 § 2 kw. kary nagany.

Wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie sąd odwoławczy kierował się także tym aby respektowało ono tzw. zewnętrzną sprawiedliwość wyroków, to jest postulatem takiego ich ferowania, aby w sposób możliwie podobny odnosiły się do tego samego rodzaju spraw. Ten aspekt związany jest z wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 13 listopada 2014 r. sygn. akt X W 622/13, którym za analogiczne wykroczenie w zbieżnym okresie czasu sąd wymierzył obwinionemu W. K. karę nagany, a rozstrzygnięcie to przez oskarżyciela publicznego nie było kwestionowane.

Reasumując, dzieląc argumentację obrońcy obwinionego przytoczoną w apelacji na poparcie podniesionego zarzutu Sąd Odwoławczy na podstawie art. 109 § 2 kpow w zw. z art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej nim obwinionemu kary, stosując nadzwyczajne jej złagodzenie na podstawie art. 39 § 1 i 2 kw wymierzył mu karę nagany.

O kosztach postępowania odwoławczego sąd orzekł zaś po myśli art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow.